



Иванчо бѣше синъ на бѣдната вдовица Евдокия, която живѣеше въ една стара кжщица, на край селото. Момчето бѣше вече въ деветата година, но толкозъ дребно и слабо, че изглеждаше да нѣма повече отъ шестъ години.

Евдокия често ходѣше да работи по богатскитѣ домове. Иванчо оставаше самъ-саминъ у дома си. Ала много пжти му домжчнѣваше да седи цѣлия день въ кжщи и за това излизаше да играе съ момчетата, или пжкъ отиваше да гледа картини въ дома на тѣхния съсѣдъ.

Съсѣдъ имъ бѣше обуцаря Ефремовъ — нискъ старецъ, съ голѣма глава и намръщени вѣжди; очитѣ му слъзѣха отъ старостъ и ржцѣтѣ треперѣха. Но, при все това, той работѣше по цѣли дни.

Въ кжщата на обуцаря бѣ влажно, мирисеше на кожи и вакса, а по стѣнитѣ висѣха различни шампи. Тия шампи Ефремовъ бѣ ги купилъ твърдѣ отдавна, когато ходѣше нѣкога по панаиритѣ да продава обуца.

Иванчо се радваше прѣмно на тия шампи — картини. По цѣли часове той ги разгледваше, като се качваше и на столче.

Понѣкога Ефремовъ му разказваше какво е изображено на картинитѣ и Иванчо много обичаше да слуша тѣзи разкази. Много отъ тѣхъ той запомваше и за нѣкои картини самъ можеше да разправа, като Ефремова. Тукъ е нарисувано стадо и овчари, а надъ тѣхъ — свѣтли ангели, които имъ извѣстятъ рождението на Исуса. А тамъ — Христосъ благославя дѣцата. Тѣ се събрали на тѣпа около него и при тѣхъ сж добритѣ имъ майки и брататитѣ ученици Христови. Едно дѣте се допрѣло до коленѣтѣ на Христа и се е загледало, съ свѣлитѣ си очички, въ него. Друго пжкъ, дебеличко — на три години, не се до-

ближава до него, а се държи за фустата на майка си, като че се бои да не направи нѣкоя излишна крачка. А трето пжкъ, съвсѣмъ малко, сладко спи въ майчинитѣ си ржцѣ и, разбира се, не знае, че самъ Христосъ го благославя.

Иванчо обичаше да гледа и други картини, съдържанието на които не е религиозно. На най-голѣмата отъ тѣзи картини е изобразенъ юнака Илю Муромца, заедно съ Слави — разбойника¹⁾, седнали на седемъ джба. Слави „разбойника“ е много страшенъ: вѣждитѣ му сж набръчкани, очитѣ свирѣпи и хитри, брадата широка, разчорлена.

— Сжщо като нашия горски стражаръ, Кузманъ Максимовъ, казваше си Иванчо.

На друга картина бѣха нарисувани мишки, които хранятъ една котка. Колко мишки! Тѣ заградили отъ всички страни дебело-муцунестия измамникъ Васка; всички бѣха мѣхести, съ дълги опашки, съ мустакати устца.

* * *

Изобразенитѣ на картината мишки тѣй се харесваха на Иванча, че той не еднажъ ги рисуваше дома си: голѣми и малки, правѣше опашкитѣ имъ много по-дълги, отъ единъ до два аршина, и ги продължаваше съ всевъзможни завивки.

Иванчо нѣмаше книга и моливъ, за да рисува, па и нѣмаше отъ дѣ да си ги купи въ селото. Но той не се отчайваше: — започна да рисува съ вжгленъ по стѣнитѣ и оградитѣ, или съ прѣчка по земята, пжкъ зимно врѣме — по гладкия снѣгъ. Чистата и снѣжна гладка покривка е по-бѣла и по-широка отъ всѣкакъвъ листъ — само рисувай и се не лѣни!

¹⁾ И двамата сж руски юнаци, какъвто е нашия Крали Марко. *Прѣв.*